

Ὁ Πρόεδρος ἔβγαινε κάθε πρωί καί φρόντιζε τά λουλούδια. Οἱ δολοφόνοι παραμόνευαν. Δέν ἦταν πολλοί, ἦταν δύο, εἶχανε πάρει ὁδηγίες ἀπό τό Τέρας.

Τό Τέρας ἦταν ἄνθρωπος. Ἄλλοι λέγανε πώς ἦτανε κάκτος, ἄλλοι πώς ἦταν φίμωτρο, ἄλλοι ἄδεια πανοπλία, ἄλλοι μονάχα μία φωνή πού ἀντηχοῦσε πάντοτε κοντά στό αὐτί.

Δέν ἦταν θέμα. Μᾶλλον μπρός πίσω πηγαίνουν τά πράγματα, παρά μπρός.

Οἱ δολοφόνοι ἦταν δύο κι ἦταν μηχανικοί καί ἦταν ἐντεταλμένοι ἀπό τό Τέρας νά στήσουνε τή μηχανή πού θά ἔπεφτε μέσα μοιραῖα ὁ Πρόεδρος.

Ὁ Πρόεδρος ἀγαποῦσε πολύ τίς φράουλες. Κάθε πρωί οἱ καμαριέρες τοῦ φέρνανε σ' ἓνα ταψί φρέσκιες φράουλες. Καί ἡ γυναίκα τοῦ Προέδρου ἀγαποῦσε τά μανιτάρια.

Κάθε πρωί τῆς φέρνανε σ' ἓνα ταψί οἱ καμαριέρες μανιτάρια.

Σκεφτήκανε λοιπόν οἱ μηχανικοί καί συλλογιστήκανε καί τά βάλανε κάτω καί καταστρώσανε τό σχέδιο καί εἶπαν: «Νά φτιάξουμε μία φράουλα, τόσο μεγάλη, πού νά θέλει νά μπεῖ μέσα γιά νά τή δαγκώσει καί ὅταν τή δαγκώσει θά πεθάνει, γιατί θά εἶναι ἡ φράουλα δηλητηριασμένη». Ἔτσι σκέφτηκε ὁ δολοφόνος ὁ ἓνας. Ἄλλά ὁ ἄλλος διαφωνοῦσε κι εἶπε: «Καλύτερα νά φτιάξουμε ἓνα μανιτάρι, κι αὐτό τό μανιτάρι νά εἶναι τόσο μεγάλο πού νά χρειάζεται σκάλα γιά νά τό φᾶς καί νά βάλουμε δίπλα μία σκάλα σάπια κι ὅταν ἀνέβει, νά πέσει καί νά σπάσει τά μούτρα του».

«Καί τό μανιτάρι νά εἶναι ἀπό δηλητήριο;»
«Νά εἶναι. Γιατί ἂν φέρει δική του σκάλα ν' ἀνέβει, ὅταν τό δαγκώσει νά πεθάνει ἀπό δηλητηρίαση».

Καί κάτσανε καί σκεφτήκανε πέντε μέρες καί πέντε νύχτες οἱ δύο δολοφόνοι, κι ὁ ἓνας ἔλεγε «φράουλα», ὁ ἄλλος «μανιτάρι» καί δέν ὑποχωροῦσανε οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος. Τέλος εἶπανε νά τό ρίξουνε κορόνα-γράμμα-
τα.

Νάνος Βαλαωρίτης, Ἡ δολοφονία, νουβέλα, Ἀθήνα, 1984